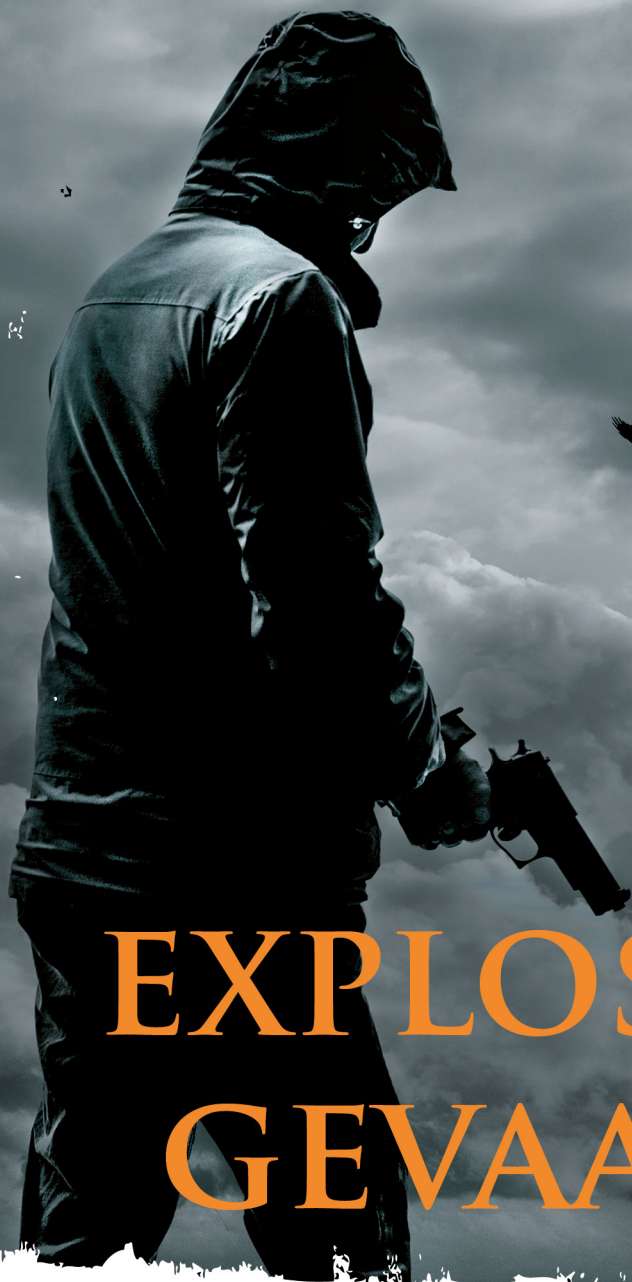

ANDY MIGNAB

EEN NICK STONE-THRILLER

EXPLOSIE
GEVAAR

Over het boek

Een dodelijke kogel afgevuurd door een sluipschutter op een afgelegen Alpenpas.

Een strijd op leven en dood in het duistere hart van het Russische rijk. Wat begon als een eenvoudige beveiligingsopdracht, loopt uit op de gevaarlijkste en zwaarste missie uit zijn carrière.

Nick Stone is terug, en deze keer is het persoonlijk!

Terwijl de westerse wereld in de greep is van een ongrijpbare terrorist en het dodental oploopt, ziet Stone zichzelf al gauw terug op de lijst van meest gezochte personen in Europa. Met de elite-eenheden van de politie uit drie verschillende landen op zijn hielen, opent hij de jacht op een groep mannen die van achter de schermen handelt in de ellende van anderen. Mannen die voor niets terugdeinzen en alles op alles zetten om hun belangen veilig te stellen. Maar Nick Stone is uit op wraak...

‘McNabs stijl is beeldend en de actie blijft luchtig door geestige intermezzo’s.’ – *Algemeen Dagblad*

Over de auteur

Bestsellerauteur Andy McNab is het pseudoniem van een voormalig Brits Special Air Service-soldaat. Toen hij in 1993 de SAS verliet, was hij de hoogst gedecoreerde soldaat binnen het Britse leger. Hij wordt nog steeds gezocht door enkele terroristische organisaties en het is daarom verboden om afbeeldingen van zijn gezicht of zijn huidige locatie te openbaren. Vanwege het uiterst gevoelige karakter van zijn verleden moet McNab zijn werk, voorafgaand aan publicatie, ter goedkeuring voorleggen aan het Britse ministerie van Defensie.

Van dezelfde auteur

Onbreekbare eenheid
De Afghanistan-missie
Oorlogswond
Nul uur
De sluipschutter
De huurling
Crisis Four
Epicentrum
Alarmfase rood
Het talibanoffensief
Doodse stilte
De hoogste prijs
Brandhaard
Dag van bevrijding
Noodtoestand

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Andy McNab

Explosiegevaar

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Detonator

© Andy McNab 2015

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Hayden Verry/Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0639 8

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

DEEL 1

1

'Nick...'

Stemmen.

'Nick...'

Vrouwenstemmen. Een ervan klinkt... Russisch...

'Jij stomme, kleine...'

Nee, die niet. Die is van de moeder van mijn vriend Gaz. Die stem zou ik overal herkennen. Zij betrapte ons een keer toen we met toma-tensaus gevulde condooms van het dak van zijn flatgebouw gooiden...

Verdomme, mijn kop doet pijn.

Schoten.

Ik hoor schoten.

En gegil.

Geen menselijk gegil. Het gegil van verwrongen, mishandeld metaal.

Ik heb me verstopt in een straatkolk van het riool. Het is hier donkerder dan in een strontgat. En kouder dan in een graf. Ik heb eindeloos door de woestijn gedwaald, onder vuur. Als ik me klein maak, vinden ze me misschien niet.

Het stalen deksel boven me kraakt en kreunt.

'Ik heb je hulp nodig, Nick.' Een mannenstem nu. 'Je moet me helpen.'

Ik hoor brekend glas.

Ik beweeg. Flarden fel licht. Verblindend fel.

Ik word in het zonlicht getrokken.

Wacht eens even...

Brekend glas in een rioolput?

Waar ben ik verdomme?

Mijn oogleden trillen.

Ik heb gelijk dat het daglicht is, dat wel, maar ik kan niets zien.

Ik probeer mijn ogen te openen. Mijn linkeroog lijkt het te doen, maar mijn rechteroog zit dichtgeplakt. Ik veeg eroverheen met de rug van mijn hand, waardoor mijn knokkels donkerrood worden.

Mijn maag verkrampst. Er stroomt gal door mijn borstkas. Ik voel het brandend omhooggaan, tot achter in mijn keel. Ik kokhals, kan er niets aan doen. Wat ik ook heb gegeten tijdens het ontbijt stroomt in mijn mond. Ik probeer het tegen te houden. Dat mislukt.

Ontbijt?

Lunch?

Avondeten?

Maakt niet uit... Het zit nu verdomme overal.

Ik knipper. Twee keer, denk ik. Misschien vaker.

Een gezicht kijkt me aan door de nevel. Het gezicht van een man. Gewond. Er druppelt bloed uit een snee op zijn voorhoofd. Piekhaar. Braaksel op de stoppels rondom zijn mond.

Ik open mijn mond om iets te zeggen.

Hij ook.

Er zit een sliert geelgroene etter tussen zijn boven- en ondertanden, als een tralie van een kooi.

Ik kijk in een spiegel. Een achteruitkijkspiegel.

Ik kijk naar beneden.

Voor me is een stuur. Een autostuur. Met in het midden een zilveren logo.

Letters.

Een woord.

Nissan.

Ik weet vrij zeker dat ik geen Nissan heb.

Nog meer gekraak en gekreun. Ik buig naar voren. Er knelt een band om mijn linkerschouder.

Linkerschouder...

Wat doe ik verdomme aan deze kant van de auto?

Ik pak het stuur stevig vast. Met beide handen. Probeer me op de weg te concentreren. Maar de voorruit is kapot, een glasmozaïek, onmogelijk om doorheen te kijken.

Ik trap met mijn voet op het pedaal. Het middelste. De rem. Dat lijkt de zaak alleen maar erger te maken, niet beter.

Rechts op het dashboard gloeit een digitaal schermje. Een pijl op de onderrand van een groen vlak. Langs de bovenrand een dunne oranje lijn. Verder niets. Niets om me te vertellen waar ik ben. Ik draai aan het knopje rechts van het scherm. Zoom uit, misschien krijg ik dan een idee van mijn omgeving.

Een krakend geluid. Dan nog een keer. En weer.
Geen schoten. Krakend hout.
Geknars. Onder me, en aan beide kanten.
Ik verstijf.
Recht mijn rug, zo langzaam dat ik mezelf niet eens kan zien bewegen.
Dan stilte. Behalve het gefluister van een ventilator.
Ik steek mijn hand uit naar het knopje van de airco en zet hem uit, heel langzaam, millimeter voor millimeter. Airco. Een warme locatie? Woestijn? Misschien is het gewoon zomer.
Ik kijk naar de passagiersstoel, waar volgens mij de eerste van de stemmen vandaan moet zijn gekomen.
De stoel begint te draaien.
Nee, niet de stoel. Mijn hoofd. Het is mijn hoofd dat draait.
Ik sluit mijn ogen. Meer braaksel komt omhoog en vult mijn mond. Deze keer lukt het me wel om het door te slikken.
Als ik mijn ogen weer open, zie ik dat daar niemand zit.
En dat is verdomme maar goed ook, want een bijzonder glanzende, zwart-wit gestreepte stalen staaf heeft zichzelf door de voorruit en in de rugleuning geboord.
Eronder, waar de kont van mijn passagier zou hebben gezeten, ligt een pakje sigaretten. Ik pak het. Bekijk het aandachtig. Marlboro. Met een foto van verkoolde, zieke longen en een soort waarschuwing die ik niet kan lezen. Cyrillisch schrift of zo. Hoe dan ook, de boodschap is duidelijk: deze dingen zijn niet goed voor je.
Ik ga met mijn tong langs de binnenkant van mijn mond en blaas in mijn hand. Ik ruik naar een rioolbuis. Ik heb geen idee of ik misschien sigaretten rook. Ik kijk naar de wijs- en middelvinger van mijn rechterhand. Geen nicotinevlekken. Dus denk ik niet dat die sigaretten van mij zijn. Maar van wie dan wel?
Ik stop het pakje in de linkerzak van mijn bomberjack.
Daar zit al iets in. Koud. Compact. Een geladen magazijn voor een pistool. Koperen behuizing. Tien patronen. Nee. Dertien?
Wie kan dat iets schelen?
Mij. Mij zou het iets moeten schelen. Je kunt die dingen niet gewoon rondstrooien zonder te weten hoeveel je hebt afgevuurd, hoeveel je nog overhebt.
Hoe weet ik dat?

Welk merk was het ook alweer?

Verdomme, dat kan ik me niet herinneren!

Mijn hand hervat zijn reis door mijn zak. Hij lijkt meer te weten dan ik. Sluit zich om een kartonnen doosje. Haalt het eruit.

O ja. Marlboro.

Met een foto van verkoolde, zieke longen, en een soort waarschuwing die ik niet kan lezen. Cyrillisch misschien. Hoe dan ook, de boodschap is duidelijk: deze dingen zijn niet goed voor je...

Ik ben hier eerder geweest. Ik zit gevangen in een cirkel.

Foto's... woorden...

Dezelfde foto's, dezelfde woorden, echoën in mijn hoofd...

Dan glippen ze weg. Buiten mijn bereik.

Op de grond voor de passagiersstoel ligt een rugzak. Nog steeds in slow motion maak ik mijn gordel los en buig naar voren, pak het handvat beet en til hem op de stoelzitting.

Ik zie een adelaar, met gespreide vleugels en gestrekte klauwen.

Het logo van de fabrikant, bijna onzichtbaar door een veeg bloed, op het stalen projectiel – ongeveer twaalf centimeter boven de plek waar het zich in de grijze leren bekleding van de auto heeft geboord.

Mijn bloed, neem ik aan. Ik veeg eroverheen. Eronder staat een rij letters en cijfers.

Adler...

Adler Gesellschaft.

Ik herhaal de woorden hardop. Ik heb geen idee of ik er iets aan heb, maar ik probeer ze op te slaan in mijn mentale database. Ik moet iets hebben om me aan vast te klampen. Iets stevigs.

Dat mislukt.

Boven en onder het projectiel: takken. Takken bedekt met donkergroene naalden. Tegen het raam gedrukt. Ik draai mijn hoofd en schouders naar links. Hetzelfde aan mijn kant.

Ik zit in een niet-werkende donkergroene autowasstraat. Verdomme, ik moet proberen hieruit te komen.

Ik leun naar achteren. Buig mijn knie. Til mijn voet boven het dashboard. De auto kantelt als ik mijn laars tegen de voorruit druk. De coating op de ruit bolt op naar buiten, knapt. Een paar glasscherven verliezen hun grip op de coating en vallen op de motorkap. De rest blijft zitten, maar nu heb ik een gaatje om doorheen te kijken.

Er waait koele lucht naar binnen. Het ruikt naar dennen.

Nog meer takken, links en rechts.

In het midden: lucht.

Heel veel lucht. Een ongelofelijk blauwe lucht. Een baldakijn van blauw boven een getande bergketen in de verte, met grijze sneeuw bedekte toppen.

Weer dat knarsende geluid. De neus van de auto duikt zo ver naar beneden dat ik kan zien wat er direct voor me is.

Niets.

Een opening in de bomen.

Een steile afgrond.

Rotsen.

Rotsen.

En nog meer rotsen.

Weiland.

Een rivier die door een dal kronkelt.

Ongeveer honderd meter onder me, misschien meer. Mijn ogen kunnen zich niet goed focussen.

Iemand – geen idee wie – heeft me ooit verteld dat een vallend lichaam ongeveer vijf seconden nodig heeft om de fatale valsnelheid te bereiken. Duurt het zo lang voordat ik de grond bereik? Ik heb het idee dat ik ooit in staat was om dat soort dingen te berekenen.

Nu weet ik alleen dat dit de afstand is tussen in leven blijven en voor eeuwig de klos zijn.

Ik probeer het portier.

Geen succes. Mijn hand glijdt van de kruk. Dichtgeramd. Verbogen portier.

En de elektrische raambediening werkt niet.

Ik haal diep adem. Zit volkomen roerloos. Verdomme, ik moet iets doen.

Ik veeg het zweet van mijn handen af aan mijn spijkerbroek en voel dan iets hards onder mijn rechterbovenbeen. Die vorm lijkt bekend. Ik haal het tevoorschijn. Een pistool.

Ik heb verstand van pistolen. Geen idee waarom.

Ik haal het magazijn eruit, haal de kogel uit de kamer. Realiseer me dat ik dit zelfs geblinddoekt zou kunnen.

Ik sluit mijn handpalm om de slede, op zo'n manier dat er genoeg van de loop onder mijn vuist uitsteekt om hem tegen de hoek van het zijraam te rammen, vlak boven het chassisnummer. Dat hoef ik geen

twee keer te doen. Ik hoor gekraak en een knal. Daarna een regen fonkelende stukjes en heel veel meer frisse lucht waar het glas heeft geze-
ten.

Ik rits de rugzak open en stop het magazijn en het pistool erin. Schuif de band over mijn rechterarm, veeg de restanten glas uit de onderrand van het kozijn met mijn linkermouw, til mijn kont van de zitting en wil naar buiten leunen.

Met veel geknars, als het geluid van autobanden op grind, duikt de voorkant van de auto nog verder naar beneden en wipt de achterkant omhoog. De bomen aan weerszijden proberen hem tegen te houden, maar ze verliezen de strijd. Ik grijp de dichtstbijzijnde tak vast, buig mijn knieën, zet me stevig af en lanceer mezelf uit de stoel terwijl de auto zijn laatste duikeling maakt en over de rand verdwijnt.

Ik slaag erin me vast te houden, maar mijn handen branden als de hel. Door het gewicht van mijn lichaam glijden ze langs de tak naar beneden, terwijl naalden en stukken schors zich in mijn huid boren. Ik probeer houvast te vinden met de punt van mijn tenen, maar dat maakt alles alleen maar erger. Ik hang vanaf mijn middel in het niets.

Ik verstevig mijn greep. Klim, hand over hand, achteruit naar de boomstam toe. Nu branden niet alleen mijn handpalmen, maar ook mijn schouderpijpen. Op de een of andere manier slaag ik erin een knie op een vaste ondergrond te krijgen. Daarna trek ik de andere knie omhoog.

De doffe knal van een explosie weerkaatst door het dal. Kennelijk is de benzinetank van de auto opengescheurd toen hij van de uitstekende rots viel. De eerste vonk zal de benzinedamp wel hebben laten ontbranden.

Ik kijk niet naar beneden. Dat kan ik niet, doordat het grootste vuurwerk ter wereld opvlamt in mijn hoofd.

Een golf gesmolten lava kruipt omhoog vanuit mijn maag en zet mijn borst in brand.

Er spuit warm braaksel uit mijn mond.

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst heb gekotst.

Ik voel dat ik frons als ik naar de klevrige, felgekleurde stroom kijk die mijn gezicht aan het bed vochtige bruine naalden eronder lijkt te plakken.

Daarna komt de plas braaksel omhoog en ramt me tussen de ogen, waarna alles weer donker wordt.

2

Ik wist niet hoe lang ik daar had gelegen.

Eerst dacht ik dat ik verdronk. Verdronk in een bergmeer. Nee, verdronk in een plas braaksel. Mijn eigen braaksel.

'Nick...'

Een mannenstem.

Afgemeten. Precies. Oost-Europees.

'Ik heb je hulp nodig, Nick...'

Jij hebt mijn hulp nodig?

Dat kan niet waar zijn. Ik kan mezelf niet eens helpen.

'Ik heb je hulp nodig... Ik weet niet wie ik anders kan vertrouwen...'

'Weet niet wie ik anders kan vertrouwen...'

'Kan vertrouwen...'

'Kan vertrouwen...'

Mijn hoofd was een echoput.

Ergens diep in wat er over was van mijn hersens klonk tromgeroffel.

Dreunend.

Aanhoudend.

'Dit is geen oefening...'

Meer drums. Een gitaar misschien.

'Deze shit is echt...'

Ik hief mijn hoofd.

Verdomme, mijn gezicht stonk. Zat onder de kots. Ik lag naast een paar bomen, dennen, op een bed van vochtige bruine en gele dennennaalden. Ik greep een handvol en veegde zo veel mogelijk kots van mijn gezicht.

Daarna dwong iets me om over de naalden te vegen om mijn sporen uit te wissen van toen ik onder de bomen door kroop.

Ik voelde dat mijn rechterarm naar achteren werd getrokken. De band van mijn rugzak zat om een laaghangende tak gehaakt. Ik maakte hem los, zette hem achter de grootste boomstam die ik kon bereiken en kroop erachteraan.

Haalde een paar keer diep, rustig adem. En nog een paar keer.

Ik rolde op mijn rug. Probeerde alles te vertragen. Ik wist dat ik in de problemen zat. Fysiek en mentaal. Maar ik had geen idee waarom.

Ik kneep mijn ogen dicht, opende ze weer en keek tussen de bomen door. Bruin. Groen. Kleine spikkels blauw. De lucht misschien? Fragmenten van kleur, als fragmenten van herinneringen. Even leken ze logisch, tot ik de greep erop weer kwijtraakte.

In een poging mijn gedachten te ordenen, besloot ik terug te tellen van honderd naar nul. Ik was me er vaag van bewust dat een arts me dat zou vragen. Dat zou ik iemand vragen als ik dacht dat-ie een klap op zijn kop had gekregen en niet meer helder kon denken.

Betekende dit dat ik arts was?

Ik wist dat mijn hersenstam genoeg klappen had gekregen om mijn kortetermijngeheugen aan te tasten.

En ik wist een paar andere medische dingen.

Morfinesigaretten...

Noodverbanden...

Tourniquets...

Ik wist dat je, als je een kogel in je bovenbeen had gekregen, soms moest graven en het vochtige uiteinde van je dijbeenspier tussen duim en wijsvinger moest beetpakken om te voorkomen dat je doodbloedde.

Honderd...

Negenennegentig...

Achtennegentig...

Honderd...

Negenennegentig...

Dit schoot niet op.

Ik dacht niet dat ik was vergeten hoe ik moest tellen. Ik vergat alleen steeds waar ik was, qua volgorde.

Misschien door alle vragen die in mijn hoofd rondtolden.

Dezelfde vragen waarschijnlijk.

Wie ben ik?

Waar ben ik?

'Ik heb je hulp nodig, Nick...'

Ik ben geen arts. Niet dat soort hulp dus.

Nee. Ik ben op een missie.

Ik ben gebriefd. Door een man in een kamer. Ik kon me niet herin-

neren wie. Maar de kamer was groen. Een groene kamer. Een groene kamer zonder ramen.

'Nick...'

Ik ben Nick. Dat moet wel. Ik heb die naam eerder gehoord. Mensen bleven die naam roepen.

Ik tikte op de voorkant van mijn bomberjack. Toen voelde ik erin. Een portefeuille. Versleten bruin leer. Ik keek erin. Euro's. Geen ponden. Geen dollars. Geen roebels. Euro's. Honderden. Briefjes van vijftig, van twintig. En een stapel Zwitserse franken. Een effen zwarte kaart, blanco, alleen een magneetstrip op de achterkant. Dat was alles.

Ik trok mijn rechtermouw omhoog. Een horloge. Groene bovenkant. Zwart lcd-scherm. Multifunctionele Suunto Vector.

Tijd: 11:16.

Hoogte: 1.987 meter. 1.987 meter? *Shit...*

Kompas? Het zuiden was de route naar de vergetelheid. Ik moest naar het noorden.

Luchtdruk? Ik had nooit iets begrepen van luchtdruk.

Heel veel informatie. Maar niets om me te helpen de eigenaar te identificeren.

Ik keek in de hals van mijn T-shirt. Geen naamplaatje.

Keek naar mijn vingers, een voor een. Geen ringen. Geen sieraden.

Ik was steriel.

Wat had ik dan verwacht?

'Nicholas...'

Dat Russische meisje weer.

Verdomme, mijn hoofd deed pijn.

Andere stemmen.

In de verte.

Misschien verbeelde ik me die ook wel.

Nee, niet dus. Ze kwamen dichterbij.

Daarom had ik me verstopt. Daarom had ik mijn sporen gewist.

Ik rolde op mijn buik, hief mijn hoofd en scande mijn directe omgeving. Ik lag op de lage rand van een dikke groep varens. Ik kon niet zien hoe ver ze heuvelopwaarts groeiden. Meteen links van me was een opening, een pad of een spoor tussen de bomen door.

Ik pakte de rugzak en kroop dieper in de dekking. Ik tilde de rand van mijn bomberjack omhoog en wilde mijn pistool pakken, maar dat was er niet.

Had ik dat ding laten vallen?

Een magazijn in mijn zak, maar geen wapen achter mijn broeksband.
Concentreer je, verdomme!

Nee, ontspan.

Haal adem.

En verlies je zelfbeheersing niet.

Ik ritste de rugzak open en stopte mijn hand erin. Hij kwam eruit met een matzwarte 9 mm Sphinx Compact. De Zwitsers waren dan misschien neutraal, maar ze hadden wel verstand van dingen die knallen. Ik trok de slede over de geleiding naar achteren tot hij vastklikte. Daarna kwam het magazijn. Ik controleerde of de patronen er goed in zaten en schoof het daarna langzaam in de kolf tot ik een zacht klikje hoorde.

Ik moest zo min mogelijk geluid maken, dus liet ik de slede niet op zijn plaats vallen, maar ontspande hem met de zijpal en liet de bewegende delen over het magazijn glijden. Daarna trok ik hem een paar millimeter naar achteren. De glans van koper in de uitwerpopening vertelde me dat er een kogel in de kamer zat. Ik keek er aandachtig naar, vroeg me af hoe het kwam dat ik dit allemaal wist, en duwde hem weer terug.

Het wapen was klaar. Dat hoopte ik. Waarvoor: geen idee. Deze mannen waren hier misschien naartoe gekomen om van het uitzicht te genieten, maar als er een probleem was, wilde ik geen risico's nemen.

De stemmen waren nu luider. Ik kon ook voetstappen horen. Twee stemmen. Twee paar laarzen op de grond. Ze kwamen dichterbij.

Ik had geen idee wat ze tegen elkaar zeiden. Hun stemmen klonken laag en keelachtig, ze spraken zo'n taal waarin zelfs kinderen in een speeltuin die zich vermaken klinken alsof ze kwaad op elkaar zijn.

Er bewoog nog iets in de diepte van mijn mentale database, maar toen was het verdwenen.

Mijn blik volgde twee paar benen die over het pad liepen. Het ene paar in een glanzende zwarte sportbroek, het andere paar in een kakkleurige combatbroek. Bij de rand van de afgrond bleven ze staan. Draaiden zich naar me toe.

Zuur drong in mijn neusholtes toen ik mijn neus diep in het naaldendek drukte. Tenzij je je gezicht met camouflagecrème hebt ingesmeerd, word je verraden door de vorm van je gezicht, en huid glanst in het donker. Als ik dat soort dingen wist, was ik misschien toch niet helemaal de kluts kwijt.

Mijn maag kwam in opstand en er stroomde braaksel over mijn tong.

Voor mijn gevoel maakte het evenveel herrie als een aardbeving. Voor hen ook? Ik greep de kolf van mijn pistool steviger beet en dwong mezelf te slikken terwijl ik mijn hoofd langzaam hief.

Maar ze kwamen niet naar me toe. Ze bukten zich om een spoor van afgerukte takken en geschaafde schors te bekijken.

Stonden die mannen aan mijn kant? Waren ze hier om te kijken of ik oké was?

Ik bleef naar hen kijken, in de hoop dat ik iets opvallends zou zien waardoor iets van herkenning naar boven kwam. Het enige wat ik zag was hun schoeisel: wandellaarzen onder de combatbroek, glanzende rood met witte sportschoenen onder de sportbroek. Daarna af en toe een hand. De handen het dichtst bij me de kleur van ebbenhout. De handen het verst bij me vandaan gebruikt, blank, met donker haar erop, tot aan de knokkels.

Niets boven hun middel.

Ik bleef naar hun handen kijken, op zoek naar een opvallend horloge, een ring, een armband, een polsbandje... Hoewel ik geen idee had wat ik met die informatie moest. Want hoe ik ook mijn best deed om me te concentreren op binnenkomende beelden en geluiden, ik voelde dat ze nog steeds door de barsten in mijn hersens verdwenen.

Geen geluk met de handen. Deze jongens droegen helemaal geen sieraden.

Daarna stapten ze in het zonlicht en keken in de diepe afgrond. Nu kon ik zien dat de man in de sportbroek een mouwloos Puffa-jack droeg dat bij het rood van zijn sportschoenen paste. En de man in de combatbroek droeg een kaki overhemd.

Ik zag nog steeds alleen stukjes van hen, en van achteren, maar ik kon wel zien dat ze blij waren met wat ze zagen. Er werd driftig geknikt en gemompeld en de een sloeg de ander tussen de schouderbladen.

Wacht eens even...

Een sprankje zilver. De man in de combatbroek droeg een ring: een zilveren figuur op een rood schild. Een dubbele adelaar of zo, maar dat wist ik niet zeker. Albanië is het land van de adelaars. Waarom wist ik dat? Een Albanese adelaar?

Af en toe verstond ik een woord van het gemompel. Ze voerden geen toeristisch gesprekje, maar uitten hun tevredenheid over een goed geslaagde klus. Zo reageerde je als je een man van een berg had geduwd en daarna bevestigd zag dat hij dood was.

De vent het dichtst bij me, in de snelle sportschoenen en het Puffajack, was een heel belangrijke man. Hij was degene met zwarte handen. En een hoofd vol dreadlocks. Een enorme gouden armband gleed onder zijn mouw vandaan toen ze elkaar enthousiast een high five gaven.

Ik kon de raderen in mijn hoofd gewoon hóren ronddraaien. Die man had ik al eerder in actie gezien. Maar het waar, wanneer en hoe bleven buiten mijn bereik.

Zijn maat was kleiner en hoekiger. Hij was niet alleen gekleed als een hoekig Hesco-bastion, maar ook zo gebouwd. Iets aan zijn lichaamstaal vertelde me dat hij de baas was. Hij haalde zijn mobieltje tevoorschijn en zei iets; óf hij bestelde een afhaalmaaltijd voor zichzelf óf hij vertelde goed nieuws.

Daarna, als vanuit het niets, woorden die ik herkende.

‘Ja. Je hebt gelijk. *Fuck him*. Dit was z’n verdiende loon.’ Hij verbrak de verbinding en wenkte, waarna ze zich allebei omdraaiden en de helling op liepen.

Hun gezichten zag ik niet.